

Hồi 1

Viên Ngọc Mãn Châu

Tách một ngày sau, trên con đường lớn trong thành, tại tiệm cầm đồ ở đầu đường phát sinh một chuyện.

Tiệm cầm đồ rất lớn, chỉ bằng vào hai chữ “Cầm đồ” trên tấm bảng trước cửa tiệm, người ta cũng biết được sự làm ăn lớn lao của chủ nhân.

Bất cứ một cửa hiệu buôn lớn nào giữa thị thành, thường thường là những hiệu buôn nhiều thế lực.

Bằng vào thông lệ đó, chủ nhân tiệm cầm đồ này nhất định là người có thế lực nhất trong vùng.

Đúng ngọ, thường thường là giờ vắng khách nhất trong ngày, nhưng ngay trước cửa tiệm cầm đồ lại có một người xâm xúi đi vào.

Hắn là một thanh niên khoảng hai mươi, da mặt hắn xạm nắng, quần áo hắn vá khá nhiều, hắn bước vào tiệm cầm đồ, một tay buông ra ngoài, một tay thu trong túi áo.

Gã thanh niên áo rách này trông vạm vỡ, tướng mạo hắn thật hiên ngang.

Giá như đổi cho hắn một bộ đồ khá hơn thì chắc chắn sẽ có người bảo hắn, nếu không phải bậc công tử nhà quan thì chắc cũng là con phú hộ.

Chỉ tiếc một điều là bây giờ hắn rách quá nhiều.

Bước vào tiệm cầm đồ là đúng ngay quầy hàng cao nghệu gã thanh niên áo rách đập tay lên đó:

- Có khách nghe.

Từ phía sau quầy hàng cao nghệu đó lộ lên cái đầu bóng loáng, một lão già phún phính, có lẽ là quản lý của tiệm cầm đồ, lão nhướng mắt nhìn gã thanh niên:

- Cái gì thế?

Gã thanh niên cười:

- Hỏi chi mà đâm hòng thế? Đến tiệm cầm đồ, hồng lẽ lại là đi...xem hát?

Lão quản lý him híp mắt:

- Cầm đồ à?

Lão đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn gã thanh niên từ đầu tới chân, hình như lão thấy qua chiếc áo rách tả tơi của gã, chỉ còn nước đem chính cái thân gã ra cầm chứ không còn gì đáng giá.

Như đoán được ý nghĩ của quản lý, gã thanh niên cười:

- Ông thường nhìn người qua... kệt vách, vì thế con người dầu mập, qua con mắt “kệt vách” của ông cũng trở thành ốm tong teo.

Bàn tay trái của gã rút ra khỏi túi áo vừa lúc ra trước mặt quản lý:

- Sao ? Vật này có thể cầm tạm được chứ?

Một viên ngọc to gần bằng quả trứng pha ánh hồng choá mắt trong lòng bàn tay gã thanh niên.

Đôi mắt ti hí của lão quản lý vụt như có cây chống rộng ra, lão chỉ viên ngọc:

- Cầm...cầm cái... ấy à?

Gã thanh niên áo rách cười:

- Chứ không lẽ cầm tôi ? Sao ? Có cầm không?

Lão quản lý hơi đổi sắc, lão lại nhìn gã thanh niên qua một lượt nữa.

- Viên ngọc này ở đâu anh có thể?

Gã thanh niên nói:

- Ông không phải quan nha, ở đây là cầm đồ, tôi hỏi có cầm hay không thì nói?

Lão quản lý cau mặt:

- Anh bạn nè, viên ngọc này có phải là của “đen” không?

Gã thanh niên gật đầu:

- Đúng đấy, kể ra thì cặp mắt của ông khá sáng.

Gan nhĩ, gã công nhiên nhìn nhận, viên ngọc là của trộm.

Lão quản lý lườm gã và lắc đầu:

- Anh nên biết đây là tiệm cầm đồ có môn bài hẳn hoi, chứ không phải là nơi oa trử đồ gian, đi đi, đi mau đi.

Gã thanh niên nhượng mắt:

- Sao? Không cầm à?

Lão quản lý lắc đầu:

- Không , đây là nơi làm ăn lương thiện, nếu là của cướp thì cho dầu là ngọc Liên Thành ta cũng chẳng ham.

Gã thanh niên nhồi ngời viên ngọc trên tay:

- Nhìn viên ngọc quý như thế này mà không khoái?

Lão quản lý nói:

- Không phải là không khoái, nhưng không dám khoái, anh hãy mau đi đi, coi chừng ta gọi sai nha đấy.

- Sai nha à? Cha, cái thứ đầy đường đầy sá ấy ai chẳng biết mà lại mang ra hù nhau làm chi thế?

Hắn chậm chậm quay ra và nói lơ đãng:

- Nghe nói trong thành này không phải chỉ có nơi đây là tiệm cầm đồ duy nhất, nghe nói có nhiều tiệm nữa mà... Hồng cầm thì cho đem đi chỗ khác, hăm dọa thì làm chi? Nghe nói viên ngọc này là thứ ngọc San Hô của một vị công tử Mãn Châu. Hồng cầm uống dữ...

Lão quản lý như giạt mình, lão gọi:

- Này, anh này.

Gã thanh niên quay lại:

- Sao? Không gọi sai nha đấy chứ?

Lão quản lý chỉ viên ngọc:

- Cái đó ở đâu thế?

Gã thanh niên háy háy mắt:

- Thôi mà, biết rồi còn làm bộ hỏi hoài.

Lão quản lý nói:

- Không phải, ta muốn hỏi anh cái chuyện anh vừa nói đấy mà.

Gã thanh niên nói:

- Viên ngọc này của một Công tử có hạng Mãn Châu, không tin ông cứ xem kỹ đi.

Gã với tay đặt viên ngọc lên mặt quầy hàng.

Y như sợ viên ngọc “chớp cánh” thành linh, quản lý thò tay chụp lấy thật nhanh.

Lão đưa tận vào mắt rồi qua rồi lại và hỏi gã thanh niên:

- Anh bảo đây là viên ngọc San Hô của một vị công tử Mãn Châu?

Gã thanh niên tỏ ra hơi bất mãn:

- Không tin thì ông cứ hỏi những ai rành về ngọc thử xem? Mà thôi, đâu phải ở đây chỉ mỗi một tiệm cầm đồ. Đưa đây.

Lão quản lý nở một nụ cười trên vành môi mỏng dính, lão nhìn gã dăm dăm:

- Nếu quả là ngọc San Hô của vị công tử Mãn Châu thì ta cầm. Sao? Định cầm bao nhiêu?

Gã thanh niên dưng dưng năm ngón tay đưa lên trước mặt.

Lão quản lý hỏi:

- Năm? Năm mươi lượng à?

Gã thanh niên bĩu môi:

- Đúng là người không biết gì về ngọc cả, đưa đây, không cầm.

Hắn chìa ta đòi viên ngọc.

Lão quản lý rút tay về:

- Chứ anh muốn bao nhiêu? Năm trăm lượng chứ?

Gã thanh niên tặc lưỡi:

- Năm trăm lượng không đủ cho tôi thua một ván, đưa đây, không cầm.

Lão quản lý nắm viên ngọc chặt hơn:

- Chứ bao nhiêu, nói đi.

Gã thanh niên nói bằng một giọng khinh thường:

- Năm vạn lượng, năm vạn lượng vàng ròng, nghe rõ chưa? Năm vạn lượng, không được thiếu một quan.

Lão quản lý kêu thẳng thốt:

- Trời đất, năm vạn lượng? Mẹ ơi, tôi bán vợ đợ con, bán luôn tài sản của tiệm này cũng không đủ cho anh!

Lão nói nhưng vẫn nắm chặt viên ngọc.

Gã thanh niên áo rách cười mũi:

- Giỡn hoài vậy, bộ tưởng tôi không biết sao? Lão chủ của ông là một đại phú của thành Trường An này, năm vạn lượng không bằng một sợi lông chân của ông ta đấy. Thôi, khỏi cần thì nói vậy.

Lão quản lý cười:

- Khá, trước khi đến đây chắc đã điều tra kỹ lưỡng lắm rồi? Rồi, ngồi chờ tỵ. Đừng có bỏ đi nhe.

Gã thanh niên áo rách nhún vai:

- Giỡn hoài, ngọc còn trong tay ông mà tôi lại bỏ đi à? Đừng giỡn thế chứ. Nhanh lên.

Lão quản lý thụp xuống khỏi quầy hàng.

Gã thanh niên nhịp nhịp tay lên mặt quầy, miệng gã cười chúm chím.

Qua một lúc khá lâu, gã kêu:

- Quản lý trốn rồi à?

Không có tiếng trả lời.

Gã thanh niên lớn giọng hơn:

- Lão quản lý, mang vàng ra đây chứ.

Bên trong vẫn lặng thinh.

Hai tay chống lên mặt quầy, gã thanh niên áo rách nhảy phóng lên.

Bên trong trống rỗng, không có viên quản lý mà cũng chẳng có một ai.

Gã thanh niên nói như thét:

- Quản lý đâu, trả viên ngọc lại đây.

Một tiếng động sau lưng, gã thanh niên áo rách quay đầu lại...

Không biết tự bao giờ, một gã đại hán cao lớn đứng chống nạnh nhìn gã thanh niên áo rách chằm chằm.

Tên đại hán cao hơn hất mặt:

- Cái gì?

Gã thanh niên áo rách đáp:

- Gọi tên quản lý.

Tên đại hán cao lớn cau mày:

- Người không có miệng à? Gọi thì gọi chứ sao lại nhảy lên quầy hàng, bộ tính ăn cướp hả?

Gã thanh niên áo rách cười hề hề:

- Đâu có đại ca, đi cầm đồ mà.

Tên đại hán cao hơn hỏi:

- Có phải người đến cầm viên ngọc đòi năm vạn lượng phải đấy không?

Gã thanh niên áo rách gật đầu:

- Đúng rồi, chà, đại ca cũng là người trong tiệm cầm đồ này à? Làm ơn bảo ông quản lý mang vàng ra đây giùm tôi chứ, làm ơn nghe.

Tên đại hán cao lớn chộp ngực gã thanh niên và trầm giọng:

- Bộ ở đây cầm đồ ăn cướp hả ?

Gã thanh niên áo rách nhướng mắt:

- Ủa bộ... bộ đại ca là... thám tử quan nha...

Tên đại hán cao hơn nhún vai:

- Bây giờ mới biết à? bộ mới tập tễnh vào nghề sao? Ngây thơ quá vậy?

Gã thanh niên áo rách nhìn sững tên đại hán, nhưng gã bỗng cười hì hì:

- Thôi mà đại ca, đồng đạo với nhau mà tính chuyện phổng tay trên làm chi thế ? Để cho tiểu đệ làm ăn mà.

Tên đại hán giật mạnh tay làm cho gã thanh niên áo rách nhủi tới, hấn gần gần:

- Người bảo ai là đồng đạo? Đi về phủ đường rồi biết.

Gã thanh niên đưa tay phủi phủi vào ngực áo, nhưng tên đại hán vụt nghe cánh tay như gãy đoạn, hấn buông xuôi thụt lui...

Hắn không thấy tay của gã thanh niên có cầm gì, cũng không thấy đánh, nhưng mu bàn tay của hắn chợt tím xanh sưng lên.

Ngay lúc ấy, bên ngoài, lão quản lý đi vô.

Theo sau, hai tên đại hán lưng giắt đại đao sáng chói.

Như được tiếp sức, tên đại hán cao lớn lao mình nhảy tới...

Đúng là “chó cạy hơi đông”. Gã thanh niên áo rách mỉm cười nhích qua nửa bước.

Tên đại hán cao lớn chụp trật, thân hình dính dăng của hắn nhủi luôn.

- Ông quản lý, viên ngọc của tôi đâu? Ở đây là tiệm cầm đồ giữa Trường An thành, chứ đâu phải sào huyệt của vùng rừng núi? Vàng đâu?

Lão quản lý không trả lời mà lại háy mắt cho hai tên đại hán cầm đao:

- Hấn đấy.

Hai tên đại hán cầm đao xóc tới.

Gã thanh niên làm như không thấy, hấn nói với tên quản lý:

- Sáng mai, giờ này, nếu không có năm vạn lượng vàng thì ta sẽ mang “chủ nhân” viên ngọc sang cầm chỗ khác đấy.

Lão quản lý và mấy tên đại hán giật mình, họ đưa mắt nhìn nhau thật nhanh.

Một trong hai tên đại hán cầm đao trừng mắt:

- Thiếu gia của chúng ta đã lọt vào tay người?

Gã thanh niên áo rách dừng dừng:

- Thiếu gia, đại gia của ai ta không biết, ta chỉ biết đó là một tên công tử Mãn Châu.

Mấy tên đại hán đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ nghi ngờ.

Gã thanh niên áo rách mỉm cười nói tiếp:

- Cái vị công tử Mãn Châu đó kể cũng khá là khôi ngô, hấn chỉ khoảng hai mươi hai tuổi, trông thật y như con gái, khoé miệng hấn lại có một nốt ruồi trên...

Tên đại hán cầm đao hỏi:

- Thiếu gia của chúng ta ở đâu?

Gã thanh niên nhún vai:

- Sao lại hỏi một câu quá dễ như thế hả bạn?

Tên đại hán đặt tay lên cán đao:

- Vậy thì người hãy ở Trường An thành này chứ không đi được.

Gã thanh niên áo rách gật đầu:

- Có thể... nhưng chỉ có điều thiếu gia tôi có dặn phải về trước giờ cơm tối, tôi thì sao cũng được, ở lại đôi ba tháng cũng không sao, chỉ sợ thiếu gia tôi nôn nóng... ông bạn nè, thiếu gia tôi nóng giữ lắm, khi nôn nóng thì... ngọc cũng đập nát luôn.

Tên đại hán siết chặt cán đao, trầm giọng:

- Người dám ?

Gã thanh niên áo rách cười hề hề:

- Tôi thì không dám, nhưng có lẽ thiếu gia tôi thì dám.

Tên đại hán thứ hai nhích tới đưa tay ngăn đồng bọn và cười hỏi gã thanh niên:

- Chẳng hay các hạ tôn danh quý tánh?

Gã thanh niên áo rách gật gù:

- Dữ ác, từ lúc đặt chân đến Trường An thành, bây giờ mới nghe được mấy tiếng hơi giống... tiếng người. Không dám, không dám, tại hạ họ Xích.

Tên đại hán cầm đao hỏi:

- Dám hỏi, chẳng hay các hạ thuộc... giới nào?

Gã thanh niên áo rách hỏi:

- Ông bạn yên lòng, tôi không phải là quan lại nhà Minh, tôi không cần biết vị đại phú hộ ở nam thành này đang cho ai... tôi không cần biết vị đại phú hộ đó sẽ là công hầu hay vương tướng... tôi không cần biết gì cả, tôi chỉ biết vàng, năm vạn lượng vàng ròng. Tôi cũng không cần biết vàng đó do ai đưa ra, tôi chỉ biết “tiền trao cháo múc”, tay phải cầm vàng, tay trái buông người, đơn giản thế thôi.

Tên đại hán cầm đao gật đầu:

- Tôi biết, chỉ có điều giá cả hơi cao...

Gã thanh niên nhướng mắt:

- Cao ? Hừ, đâu có, một vị công tử Mãn Châu mà thấp hơn năm vạn lượng vàng? Hừ, ông bạn đùa chăng? Thôi, thì giờ ít lắm, trả chắc làm chi? Chúa tướng của các ông dùng bảy điều tội tử binh, hiện đang một mất một còn nơi biên cảnh, các ông đến đây hành sự, chắc chắn đâu muốn cho quan quân nhà Minh hay biết, có phải thế không nào?

Tên đại hán cầm đao trầm ngâm:

- Năm vạn lượng vàng sẽ đưa đến đâu?

Gã thanh niên áo rách nói:

- Nếu các vị tình nguyện đưa đi thì còn gì tốt bằng, nhưng nếu không thì tôi sẽ thuê xe đến chở. Còn về chuyện tại đâu thì tôi phải hỏi lại thiếu gia tôi đã.

Tên đại hán cầm đầu gặt lại:

- Như vậy bây giờ các hạ không cho biết?

Gã thanh niên áo rách cười:

- Tôi tuy là một tên để cho người ta sai vặt, nhưng tôi thật khùng.

Tên đại hán cầm đao hỏi:

- Bao giờ có thể trả lời ?

Gã thanh niên áo rách nói:

- Không vội, sau khi hỏi lại thiếu gia tôi rồi sẽ có thư đến trả lời, vả lại bây giờ biết bằng vào mấy người của các anh cũng không phải nhỏ, không phải chúng tôi kéo dài mà chỉ sợ các vị phải kéo dài. Thôi, như thế này đi, chư vị hãy lo thật đầy đủ, thật đúng số năm vạn lượng, khi có đủ thì cho tôi hay, tôi sẽ báo về địa điểm, tiền trao cháo múc là xong.

Tên đại hán cầm đao hỏi:

- Nhưng lúc đó thì chúng tôi biết ở đâu để báo tin?

Gã thanh niên áo rách cười:

- Khỏi lo, rất dễ, chư vị cứ đợi trước cửa Khai Nguyên Tự, hỏi một tiếng: “Khoái Thủ Tiêu Xích” ở đâu? Tự nhiên sẽ có người ứng tiếp.

Tên đại hán cầm đầu gậy gù:

- Được rồi, các hạ cứ đi.

“Khoái Thủ Tiêu Xích”

- Tôi đợi tin đấy nhé. Nhớ, thiếu chủ của tôi là người Áo Trắng, là Bạch Y Khách nghe.

Vừa nói, hắn vừa quay mặt bỏ đi không thềm nói một tiếng chào, đầu cũng không thềm gậy.

Lão quản lý nhìn theo ngõ ngách...

Gã thanh niên đi khuất lão mới giật mình quay lại:

- Tại sao lại để cho hắn đi?

Tên đại hán cầm đao gậy lại:

- Không để hắn đi thì làm gì hắn?

Lão quản lý trù trừ:

- Vậy bây giờ... phải làm sao?

Tên đại hán cầm đao nói:

- Cũng không có gì khó khăn, ông cứ bảo ông chủ trao năm vạn lượng vàng cho hắn.

Lão quản lý nhăn mặt:

- Trời đất, làm sao có?

Lão nói tiếp:

- Thật ra thì tiệm cầm đồ làm ăn cũng khá, nhưng chủ vị nhớ cho rằng đây chỉ làm một ... vàng đâu có đến con số ấy?

Tên đại hán cầm đao lạnh lùng:

- Không khó, ông cứ báo tin cho chủ ông biết, cho người chở vàng tới là xong...

Hắn nhìn lão quản lý dăm dăm và nói gần từng tiếng:

- Năm vạn lượng vàng, một người rẻ quý; năm vạn lượng vàng trở thành một Vương Tôn của Mãn Châu Quốc... Chủ của ông sẽ dư sức để lo.

Hắn kéo tay động bạn bỏ đi không thềm ngoái lại.

Lão quản lý đứng ngẩn ngơ.

Một tên đầy tớ, theo hắn tự xưng, mà như thế thì chủ hắn Bạch Y Khách sẽ lợi hại đến mức nào? Nhưng “Bạch Y Khách” là ai?

--- 000 ---